ସର୍ବୋଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ ରିପୋର୍ଟ

ରାଜ କୃଷ୍ଣ ବୋଷ
ବନାମ
ବିନୋଦ କାନୁନଗୋ ଏବଂ ଅନ୍ୟମାନେ

[ମେହେର ଚାନ୍ଦ ମହାଜନ, ମୁଖ୍ୟ ନ୍ୟାୟାଧୀଶ, ମୁଖାର୍ଜିଆ, ଏସ୍. ଆର୍. ଦାସ, ଭିଭିଆନ୍ ବୋଷ ଏବଂ ଗୁଲାମ୍ ହସନ୍ ନ୍ୟାୟାଧୀଶ ବୃନ୍ଦ]

ଭାରତୀୟ ସମ୍ବିଧାନ, ଅନୁଚ୍ଛେଦ 136 ଏବଂ 226 - ଲୋକ ପ୍ରତିନିଧି ଅଧିନିୟମ, 1951 (1951ର ଅଧିନିୟମ 43), ଧାରା ଗୁଡିକ 33 (2), 99 105, 123 (8) - ଧାରା 105 ଅନୁଯାୟୀ ନ୍ୟାୟାଧିକରଣର ଆଦେଶ ଚୂଡ଼ାନ୍ତ ଏବଂ ନିର୍ଣ୍ଣାୟକ ଭାବରେ ଘୋଷିତ ହୋଇଛି - ଅନୁଚ୍ଛେଦ 136 ଏବଂ 226 ଅଧୀନରେ ସର୍ବୋଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ ଏବଂ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟର ସ୍ୱେଚ୍ଛାକୃତ କ୍ଷମତାକୁ ପ୍ରଭାବିତ କରେ କି ? - ସରକାରୀ କର୍ମଚାରୀଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ମନୋନୀତ କିମ୍ବା ସମର୍ଥିତ ନିର୍ବାଚିତ ପ୍ରାର୍ଥୀ - ଏହାର ଆଇନଗତ ପ୍ରଭାବ -ନ୍ୟାୟାଧିକରଣର ଆଦେଶ, ଏହାର ବିଷୟବସ୍ତୁ ।

(1) ସର୍ବୋଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ ଏବଂ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟମାନଙ୍କୁ ସମ୍ବିଧାନର ଅନୁଚ୍ଛେଦ ଗୁଡିକ ଯଥାକ୍ରମେ 136 ଏବଂ 226 ଦ୍ୱାରା ପ୍ରଦାନ କରାଯାଇଥିବା ନିରଙ୍କୁଶ ବିବେକାଧିକାରକୁ ବିଧାନମଣ୍ଡଳ ଦ୍ୱାରା ହଟାଯାଇପାରିବ ନାହିଁ କିମ୍ବା ହ୍ରାସ କରାଯାଇପାରିବ ନାହିଁ ଏବଂ ତେଣୁ ଲୋକ ପ୍ରତିନିଧି ଅଧିନିୟମ, 1951 ର ଧାରା 105, ଯାହା ଆଦେଶ କରେ ଯେ ଏହି ଅଧିନିୟମ ଅନୁଯାୟୀ ନ୍ୟାୟାଧିକରଣର ପ୍ରତ୍ୟେକ ଆଦେଶ ଚୂଡ଼ାନ୍ତ ଏବଂ ନିର୍ଣ୍ଣାୟକ ହେବ, ଏପରି କ୍ଷମତାକୁ ପ୍ରଭାବିତ କରିନଥିଲା ।

(2) ଲୋକ ପ୍ରତିନିଧି ଅଧିନିୟମ, 1950 ର ଧାରା 16 ଏବଂ ଲୋକ ପ୍ରତିନିଧି ଅଧିନିୟମ, 1951 ର ଧାରା ଗୁଡିକ 33 (2) ଏବଂ 123 (8) ର ବ୍ୟବସ୍ଥାଗୁଡ଼ିକୁ ଦୃଷ୍ଟିରେ ରଖି ଏକ ରାଜ୍ୟ ବିଧାନସଭା ପାଇଁ ଏକ ନିର୍ବାଚନ ଅବୈଧ ନୁହେଁ ଯେତେବେଳେ ନିର୍ବାଚିତ ସଦସ୍ୟ ଜଣେ ସରକାରୀ କର୍ମଚାରୀ କିମ୍ବା କର୍ମଚାରୀମାନଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ମନୋନୀତ କିମ୍ବା ସମର୍ଥିତ କିମ୍ବା ଉଭୟ ହୋଇଥାନ୍ତି ।

(3) ଯେଉଁ ଉପାୟରେ ନିର୍ବାଚନ ନ୍ୟାୟାଧିକରଣ ନିଜର କର୍ତ୍ତବ୍ୟରେ ଅବହେଳା କରିଥିଲେ ଏବଂ ପ୍ରସ୍ତୁତ ହୋଇଥିବା ବାରଟି ପ୍ରସଙ୍ଗ ମଧ୍ୟରୁ କେବଳ ଦୁଇଟିରେ ନିଷ୍ପତ୍ତି ନେବାରେ ଏକ ସୁଗମ ମାର୍ଗ ବାଛିବାକୁ ଚେଷ୍ଟା କରିଥିଲେ ଏବଂ ତେଣୁ ଅଧିନିୟମ ୨୨ ର ବ୍ୟବସ୍ଥା ବିରୁଦ୍ଧରେ କାର୍ଯ୍ୟ କରିଥିଲେ, ସର୍ବୋଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ ନିଜର ଅସମ୍ମତିକୁ ଲିପିବଦ୍ଧ କରିଥିଲେ ।

ଦେୱାନୀ ଆବେଦନ ଅଧିକାରିତା: ଦେୱାନୀ ଆବେଦନ ସଂଖ୍ୟା 239/1953

ନିର୍ବାଚନ ମାମଲା ସଂଖ୍ୟା 5/1952 ରେ ନିର୍ବାଚନ ନ୍ୟାୟାଧିକରଣ, କଟକଙ୍କ 5 ସେପ୍ଟେମ୍ବର, 1953 ର ଆଦେଶ ଏବଂ ରାୟରୁ ସ୍ୱତନ୍ତ୍ର ଅନୁମତି ଦ୍ୱାରା ଆବେଦନ ।

ଆବେଦନକାରୀଙ୍କ ତରଫରୁ *ଏସ୍. ବି. ଜାଥର*।

ଉତ୍ତରଦାତାଙ୍କ ତରଫରୁ *ଏସ୍. ପି. ସିହ୍ନା* (ତାଙ୍କ ସହିତ *ଆର୍. ପଟ୍ଟନାୟକ*) ।

1954. ଫେବୃଆରୀ 4 । ମହାଜନ, ମୁଖ୍ୟ ନ୍ୟାୟାଧୀଶ, ମୁଖାର୍ଜିଆ, ଦାସ ଏବଂ ଘୁଲାମ ହାସନ ନ୍ୟାୟାଧୀଶ ବୃନ୍ଦଙ୍କର ରାୟ ନ୍ୟାୟମୂର୍ତ୍ତି ଦାସ ଙ୍କ ଦ୍ଵାରା ପ୍ରଦାନ କରାଯାଇଥିଲା । ନ୍ୟାୟମୂର୍ତ୍ତି ଭିଭିଆନ୍ ବୋଷ ଏକ ପୃଥକ ରାୟ ପ୍ରଦାନ କରିଥିଲେ ।

ନ୍ୟାୟମୂର୍ତ୍ତି ଶ୍ରୀଯୁକ୍ତ ଦାସ - ଏଠାରେ ପ୍ରଶ୍ନ ହେଉଛି ଯେ ଏକ ରାଜ୍ୟ ବିଧାନସଭା ପାଇଁ ଏକ ନିର୍ବାଚନ ଅବୈଧ ଅଟେ କି ଯେତେବେଳେ ସଦସ୍ୟଙ୍କ ନାମାଙ୍କନ ଜଣେ ସରକାରୀ କର୍ମଚାରୀ କିମ୍ବା କର୍ମଚାରୀଙ୍କ ଦ୍ଵାରା ପ୍ରସ୍ତାବିତ କିମ୍ବା ସମର୍ଥନ କିମ୍ବା ଉଭୟ କରାଯାଇଥିଲା ।

ଆବେଦନକାରୀ ଓଡ଼ିଶା ରାଜ୍ୟରେ ଜଣେ ମନ୍ତ୍ରୀ ଥିଲେ । ସେ ଓଡ଼ିଶା ବିଧାନସଭା ପାଇଁ ପ୍ରାର୍ଥୀ ଭାବରେ ମନୋନୀତ ହୋଇଥିଲେ ଏବଂ ପରେ ନିର୍ବାଚିତ ହୋଇଥିବା ଘୋଷଣା କରାଯାଇଥିଲା । ତାଙ୍କ ପ୍ରତିଦ୍ଵନ୍ଦ୍ଵୀ ମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରୁ ଜଣେ ଥିଲେ ପ୍ରଥମ ଉତ୍ତରଦାତା ଯିଏ ଅନେକ ଆଧାରରେ ନିର୍ବାଚନକୁ ଆପତ୍ତି କରି ଏକ ନିର୍ବାଚନ ଆବେଦନ ଦାଖଲ କରିଥିଲେ, ସେଗୁଡ଼ିକ ମଧ୍ୟରେ, ନିମ୍ନଲିଖିତ ।

ଆବେଦନକାରୀ ପ୍ରାୟ ଦୁଇ ଡଜନ ନାମାଙ୍କନ ପତ୍ର ଦାଖଲ କରିଥିଲେ:ଜଣେ ସରକାରୀ କର୍ମଚାରୀ ସେଥି ମଧ୍ୟରୁ ପାଞ୍ଚଟିରେ ପ୍ରସ୍ତାବକ ଥିଲେ ଏବଂ ଚାରିଟିରେ ସମର୍ଥକ ଥିଲେ । ପ୍ରଥମ ଉତ୍ତରଦାତା କହିଥିଲେ ଯେ ଆବେଦନକାରୀଙ୍କ ନିର୍ବାଚନକୁ ଆଗକୁ ବଢ଼ାଇବା ପାଇଁ ସରକାରୀ ଅଧିକାରୀଙ୍କ ସହାୟତା ପାଇବା ଏବଂ "ନିର୍ବାଚନ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟରେ" ସେଗୁଡ଼ିକର "ବ୍ୟବହାର ଏବଂ ଉପଯୋଗ" କରିବା ପାଇଁ ଏହା ଏକ ଯୋଜନାର ପ୍ରଥମ ପଦକ୍ଷେପ । ସେଥିରେ ଅନ୍ୟାନ୍ୟ ଅଭିଯୋଗ ମଧ୍ୟ ଥିଲା ଯାହାକୁ ଆମେ ଏଠାରେ ବିଚାର କରିବାର ଆବଶ୍ୟକତା ନାହିଁ ।

ଆବେଦନକାରୀ ପ୍ରଥମ ଉତ୍ତରଦାତାଙ୍କ ବିରୋଧରେ ପ୍ରତି ଆରୋପ କରିଥିଲେ, ଯାହାକୁ ସେ ପରାସ୍ତ କରିଥିଲେ, କିନ୍ତୁ ସେଗୁଡ଼ିକ ମଧ୍ୟ ଆମକୁ ଚିନ୍ତିତ କରୁନାହିଁ ।

ନିର୍ବାଚନ ନ୍ୟାୟାଧିକରଣ ବାରଟି ପ୍ରସଙ୍ଗ ପ୍ରସ୍ତୁତ କରିଥିଲେ ଏବଂ 101 ଜଣ ସାକ୍ଷୀଙ୍କୁ ପରୀକ୍ଷା କରିଥିଲେ, କିନ୍ତୁ ଯେତେବେଳେ ଏହାଙ୍କୁ ଆଦେଶ ଦେବା ସମୟ ଆସିଥିଲା, ସେତେବେଳେ ସେ ସମଗ୍ର ମାମଲାର ନିର୍ଣ୍ଣୟ ନେବା ପରିବର୍ତ୍ତେ କେବଳ ଦୁଇଟି ପ୍ରସଙ୍ଗରେ ନିର୍ଣ୍ଣୟ ନେବାକୁ ଅଗ୍ରସର ହୋଇଥିଲେ । ଏଥିରେ କୁହାଯାଇଛି ଯେ ଉପରୋକ୍ତ ପ୍ରସ୍ତାବକ ଏବଂ ସମର୍ଥନକାରୀମାନେ ସ୍ଵୀକାରଯୋଗ୍ୟ ଭାବରେ ସରକାରୀ କର୍ମଚାରୀ ଥିଲେ, ଯାହା ପ୍ରମୁଖ ଦୁର୍ନୀତି ଅଭ୍ୟାସ ସଂଗଠିତ କରିଥିଲା ଏବଂ ତେଣୁ ଲୋକ ପ୍ରତିନିଧି ଅଧିନିୟମ, 1951 (1951 ର ସଂଖ୍ୟା 43) ର ଧାରା 123 (8) ଅନୁଯାୟୀ ନିର୍ବାଚନକୁ ଅବୈଧ କରିଥିଲେ । ନିଷ୍ପତ୍ତି ହୋଇଥିବା ଦୁଇଟି ପ୍ରସଙ୍ଗ ମଧ୍ୟରୁ ଅନ୍ୟଟି ଏହି ଆବେଦନ ସହ ଜଡ଼ିତ ନୁହେଁ ।

ଏହା ପରେ ଆବେଦନକାରୀ ସମ୍ବିଧାନର ଧାରା 226 ଅନୁଯାୟୀ ଏକ *ଉତପ୍ରେଷଣ ଆଜ୍ଞାଦେଶ* ଜାରି କରିବା ପାଇଁ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟଙ୍କଠାରେ ଆବେଦନ କରିଥିଲେ । ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ ଏଥିରେ ହସ୍ତକ୍ଷେପ କରିବାକୁ ମନା

କରିଦେଇଥିଲେ । ବିଦ୍ୱାନ ନ୍ୟାୟାଧୀଶମାନେ ମତବ୍ୟକ୍ତ କରିଥିଲେ ଯେ ନ୍ୟାୟାଧିକରଣଙ୍କଠାରେ ନ୍ୟାୟିକ କ୍ଷେତ୍ରାଧିକାରର କୌଣସି ଅଭାବ ନଥିଲା ଏବଂ ଆଇନ ବିଷୟରେ ନ୍ୟାୟାଧିକରଣଙ୍କର ଦୃଷ୍ଟିକୋଣ ସମ୍ଭାବ୍ୟ ଏବଂ ଯୁକ୍ତିଯୁକ୍ତ ଥିଲା, ସେହି ଅନୁଯାୟୀ, ଯେହେତୁ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ ନ୍ୟାୟାଧିକରଣଙ୍କର ଏକ ଅପିଲ ନ୍ୟାୟାଳୟ ନୁହେଁ, ତେଣୁ ଏକ ଅପିଲ ନ୍ୟାୟାଳୟ ଭାବରେ ଏହି ପ୍ରଶ୍ନ ଉପରେ ନିଷ୍ପତ୍ତି ନେବାକୁ ସେମାନଙ୍କୁ ଆବଶ୍ୟକ କରାଯାଇନଥିଲା ।

ନିର୍ବାଚନ ନ୍ୟାୟାଧିକରଣଙ୍କ ଆଦେଶ ବିରୁଦ୍ଧରେ ଆବେଦନ କରିବାକୁ ଆବେଦନକାରୀଙ୍କୁ ଏହି ନ୍ୟାୟାଳୟ ଦ୍ୱାରା ସ୍ୱତନ୍ତ୍ର ଅନୁମତି ଦିଆଯାଇଥିଲା । ସରକାରୀ କର୍ମଚାରୀଙ୍କୁ ପ୍ରଭାବିତ କରୁଥିବା ଏକ ପ୍ରମୁଖ ସାର୍ବଜନୀନ ଗୁରୁତ୍ୱପୂର୍ଣ୍ଣ ପ୍ରଶ୍ନ ଜଡିତ ଅଛି ଏବଂ ଧାରା 136 ଅନୁଯାୟୀ ଆମର ସ୍ୱତନ୍ତ୍ର ଅଧିକାରିତା ଅଧୀନରେ ଏହି ପ୍ରଶ୍ନକୁ ଯାଞ୍ଚ କରିବା ଠିକ ହେବ ବୋଲି ଆମେ ବିବେଚନା କରୁ ।

କେବଳ ଧାରା 33 (2) ଏବଂ 123 (8) ଉପରେ ବିଚାର କରିବାକୁ ଆମକୁ ଆହ୍ୱାନ କରାଯାଇଛି । ପ୍ରଥମଟି ପ୍ରଦାନ କରେ ଯେ -

"*ଯେ କୌଣସି ବ୍ୟକ୍ତି* ଯାହାଙ୍କ ନାମ ନିର୍ବାଚନ ମଣ୍ଡଳୀର ଭୋଟର ତାଲିକାରେ ପଞ୍ଜୀକୃତ ହୋଇଛି ଏବଂ ଯିଏ ଲୋକ ପ୍ରତିନିଧି ଅଧିନିୟମ, 1950 (1950 ର 43) ର ଧାରା 16 ରେ ଉଲ୍ଲିଖିତ କୌଣସି ଅଯୋଗ୍ୟତା ଅଧୀନରେ ଆସନ୍ତିନାହିଁ, ସେ ପୂରଣ ହେବାକୁ ଥିବା ଅନେକ ଖାଲି ଆସନର ନାମାଙ୍କନ ପତ୍ରରେ ପ୍ରସ୍ତାବକ କିମ୍ବା ସମର୍ଥକ ଭାବରେ ସଦସ୍ୟତା ଗ୍ରହଣ କରିପାରିବେ ।

ଶେଷୋକ୍ତ ଅନୁସାରେ -

"ଜଣେ ପ୍ରାର୍ଥୀ କିମ୍ବା ତାଙ୍କ ପ୍ରତିନିଧିଙ୍କ ଦ୍ୱାରା କିମ୍ବା ଏକ ପ୍ରାର୍ଥୀ କିମ୍ବା ତାଙ୍କ ପ୍ରତିନିଧିଙ୍କ ମିଳିତ ସହଯୋଗରେ ଅନ୍ୟ କୌଣସି ବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ହାସଲ, ଯୋଗାଡ଼ କିମ୍ବା କୁପ୍ରରୋଚନାରେ........... ଭାରତ ସରକାର କିମ୍ବା କୌଣସି ରାଜ୍ୟ ସରକାରଙ୍କ ଅଧୀନରେ କାର୍ଯ୍ୟ କରୁଥିବା କୌଣସି ବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କ ଠାରୁ ପ୍ରାର୍ଥୀଙ୍କ ନିର୍ବାଚନର ସମ୍ଭାବନାକୁ ଆଗକୁ ବଢାଇବା ପାଇଁ କୌଣସି ସହାୟତା, ଏପରି ବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଭୋଟ୍ ଦେବା ବ୍ୟତୀତ, "ଅଧିନିୟମର ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ପାଇଁ ଏକ ପ୍ରମୁଖ ଦୁର୍ନୀତି ବୋଲି ବିବେଚନା କରାଯିବ"। ଏହି ପ୍ରକାରର ଏକ ଦୁର୍ନୀତିଗ୍ରସ୍ତ ପ୍ରୟୋଗ (ଧାରା 140) ସଦସ୍ୟତା ପାଇଁ ଅଯୋଗ୍ୟତାକୁ ଅନ୍ତର୍ଭୁକ୍ତ କରେ ।

ଧାରା 33 (2) ସାଧାରଣ ଅଟେ ଏବଂ 1950 ଅଧିନିୟମର ଧାରା 16 ଅନୁଯାୟୀ ସେ ଅଯୋଗ୍ୟ ନ ହେଲେ, ଭୋଟର ତାଲିକାରେ ପଞ୍ଜୀକୃତ ହୋଇଥିବା *ପ୍ରତ୍ୟେକ ବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କ* ଉପରେ ନିର୍ବାଚନ ପାଇଁ ଜଣେ ପ୍ରାର୍ଥୀଙ୍କୁ ପ୍ରସ୍ତାବ ଦେବା କିମ୍ବା ସମର୍ଥନ କରିବାର ବିଶେଷାଧିକାର ପ୍ରଦାନ କରିଥାଏ । ସେହି ଧାରା ତିନି ଶ୍ରେଣୀର ବ୍ୟକ୍ତିବିଶେଷଙ୍କୁ ବାଦ ଦେଇଥାଏ କିନ୍ତୁ ସରକାରୀ କର୍ମଚାରୀଙ୍କୁ ନୁହେଁ, ଯଦି ସେମାନେ ନିଶ୍ଚିତ ଭାବରେ ସେହି ବର୍ଗ ମଧ୍ୟରେ ପଡ଼ନ୍ତି । ତେଣୁ, ଧାରା 33 (2) ଅନୁଯାୟୀ, ଜଣେ ସରକାରୀ କର୍ମଚାରୀ ନିର୍ବାଚନ ପାଇଁ ଜଣେ ପ୍ରାର୍ଥୀଙ୍କୁ ମନୋନୀତ କରିବାକୁ କିମ୍ବା ସମର୍ଥନ କରିବାକୁ ହକଦାର, ଯଦି ସେ ତିନୋଟି ବାଦ ପଡ଼ିଥିବା ବର୍ଗ ମଧ୍ୟରେ ନ ଆସନ୍ତି

।ପ୍ରଶ୍ନ ହେଉଛି ଧାରା 123 (8) ସରକାରୀ କର୍ମଚାରୀଙ୍କ ଠାରୁ ତାହା ନେଇଯାଏ କି ଯାହା ଧାରା 33 (2) ସେମାନଙ୍କୁ ଦେଇଥାଏ ।ଏହା ହୁଏ ବୋଲି ଆମେ ଭାବୁନାହୁଁ ।

ଏହି ପ୍ରଶ୍ନକୁ ନିର୍ମାଣର ଏକ ସରଳ ବିଷୟ ଭାବରେ ଦେଖି, ଆମେ ଦେଖୁ ଯେ ଯେତେବେଳେ ଧାରା 33 (2) ପ୍ରସ୍ତୁତ କରାଯାଇଥିଲା, ଯେଉଁମାନେ ଏହାକୁ ପାରିତ କରିଥିଲେ ସେମାନେ ଏହାର ପରିସରରୁ ନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ ଶ୍ରେଣୀର ବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କୁ ବାଦ ଦେବାର ଇଚ୍ଛାକୁ ମନରେ ରଖିଥିଲେ ଏବଂ ସେମାନେ ସେହି ଶ୍ରେଣୀକୁ ତିନୋଟି ମଧ୍ୟରେ ସୀମିତ ରଖିବାକୁ ବାଛିଥିଲେ । ତେଣୁ, ଅନ୍ୟତ୍ର ଏହାର ବିପରୀତ ସ୍ପଷ୍ଟ ବ୍ୟବସ୍ଥାର ଅନୁପସ୍ଥିତିରେ, କିମ୍ବା ଯଦି ଏହା ଆବଶ୍ୟକ ନିହିତାର୍ଥ ଦ୍ୱାରା ଅନୁସରଣ କରେ ନାହିଁ, ତେବେ ଏହି ଧାରାର ଅର୍ଥ ଏହା ହେବା ଆବଶ୍ୟକ ଯେ ଯେଉଁମାନେ ସ୍ପଷ୍ଟ ଭାବରେ ବାଦ ପଡିନାହାନ୍ତି ସେମାନଙ୍କୁ ଅନ୍ତର୍ଭୁକ୍ତ କରିବାକୁ ଏହା ଉଦ୍ଦିଷ୍ଟ । ଯେହେତୁ ସରକାରୀ କର୍ମଚାରୀମାନେ ବାଦ ପଡ଼ିଥିବା ବର୍ଗରେ ନାହାଁନ୍ତି, ତେଣୁ ଏହି ଧାରା ଅନୁଯାୟୀ ସେମାନେ ପ୍ରାର୍ଥୀଙ୍କ ନାମାଙ୍କନ ପ୍ରସ୍ତାବ ଦେବା ଏବଂ ସମର୍ଥନ କରିବା ପାଇଁ ଅଯୋଗ୍ୟ ନୁହଁନ୍ତି ।

ବର୍ତ୍ତମାନ, ଧାରା 123 (8) ରେ ଏହାର ବିପରୀତରେ ସ୍ପଷ୍ଟ ବ୍ୟବସ୍ଥା ରହିଛି କି କିମ୍ବା ଏପରି ବ୍ୟବସ୍ଥା ଆବଶ୍ୟକ ନିହିତାର୍ଥ ଦ୍ୱାରା ଅନୁମାନ କରାଯାଇପାରିବ କି? ଏହା ସାଧାରଣ କଥା, ଯେତେବେଳେ ଏକ ଅଧିନିୟମର ଗୋଟିଏ ଧାରା ଅନ୍ୟ ଏକ ଧାରା ଦେଇଥିବା ପ୍ରସ୍ତାବକୁ ପ୍ରତ୍ୟାହାର କରି ନେଇଥାଏ, ଏକ *ଅବ୍ୟବସ୍ଥିତ* ଖଣ୍ଡ ବ୍ୟବହାର କରି କହିଥାଏ ଯେ "ଧାରାରେ ଏପରି କିଛି ଥିବା ସତ୍ତ୍ୱେ, ଏହା କିମ୍ବା ତାହା ଘଟିବ", ନଚେତ୍, ଯଦି ଉଭୟ ଧାରା ସ୍ପଷ୍ଟ, ତେବେ ମୁହାଁମୁହିଁ ସଂଘର୍ଷ ହୋଇଥାଏ । ଯେତେବେଳେ ଏହା ସମ୍ଭବ ହେବ, ବିବାଦ ଭଳି ଦୃଶ୍ୟମାନ ହେଉଥିଲେ ବ୍ୟବସ୍ଥାଗୁଡ଼ିକର ଅନ୍ୱୟ କରିବା ଏବଂ ଏହାକୁ ଏଡ଼ାଇବା ନ୍ୟାୟାଳୟର କର୍ତ୍ତବ୍ୟ ଅଟେ, ଯାହା ଦ୍ୱାରା ସେମାନେ ସମନ୍ୱୟ ରକ୍ଷା କରିପାରିବେ ।

ଧାରା 123 (8) ପ୍ରକୃତରେ କ'ଣ ନିଷେଧ କରେ? ଏହା "ଏପରି ବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଭୋଟ ଦେବା ବ୍ୟତୀତ ଅନ୍ୟ କୌଣସି ସହାୟତା" ପାଇବା କିମ୍ବା ସଂଗ୍ରହ କରିବା ଇତ୍ୟାଦି ।" ତେଣୁ, ଜଣେ ପ୍ରାର୍ଥୀଙ୍କ ପାଇଁ ସେମାନଙ୍କ ଭୋଟ୍ ପାଇଁ ସରକାରୀ କର୍ମଚାରୀଙ୍କୁ କୁହାପୋଛା କରିବା ଅନୁମତିପ୍ରାପ୍ତ ଏବଂ ଯଦି ଜଣେ ସରକାରୀ କର୍ମଚାରୀ ତାଙ୍କ ସମର୍ଥନ ପ୍ରକାଶ କରିବାକୁ ପସନ୍ଦ କରନ୍ତି ତେବେ ପ୍ରାର୍ଥୀଙ୍କ ପାଇଁ ତଥ୍ୟ ପ୍ରକାଶ କରିବା ଏବଂ ଏହାଙ୍କୁ ତାଙ୍କ ନିର୍ବାଚନର ଅଗ୍ରଗତି ପାଇଁ ବ୍ୟବହାର କରିବା ଅନୁମତିପ୍ରାପ୍ତ ହେବ, କାରଣ ଆଇନ ସେମାନଙ୍କ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ଉପରେ କୌଣସି ଗୋପନୀୟତା ଲାଗୁ କରେ ନାହିଁ ଯେଉଁମାନେ ନିଜ ଇଚ୍ଛାରେ, ସେମାନେ କିପରି ଭୋଟ୍ ଦେବାକୁ ଚାହୁଁଛନ୍ତି ତାହା କହିବାକୁ ପସନ୍ଦ କରନ୍ତି । ସେମାନଙ୍କୁ ତଥ୍ୟ ପ୍ରକାଶ କରିବାକୁ ବାଧ୍ୟ କରାଯାଇପାରିବ ନାହିଁ ଏବଂ ଏପରି ସୂଚନା ପାଇବା ପାଇଁ କୌଣସି ଅନୁଚିତ ପ୍ରୟାସ ଏକ ଦୁର୍ନୀତିଗ୍ରସ୍ତ ପ୍ରୟୋଗ ହେବ, କିନ୍ତୁ ସମାନ ଭାବରେ, ଯଦି ସେମାନେ ଏହା କରିବାକୁ ଚାହାଁନ୍ତି ନାହିଁ ତେବେ ସେମାନେ ତଥ୍ୟକୁ ଗୁପ୍ତ ରଖିବାକୁ ବାଧ୍ୟ ନୁହଁନ୍ତି; କିମ୍ବା ପ୍ରାର୍ଥୀ ମଧ୍ୟ ନୁହଁନ୍ତି । ତେଣୁ ଯଦି ଆଇନ ଏହାକୁ ଅନୁମତି ଦିଏ, ତେବେ ଧାରା 33 (2) ଦ୍ୱାରା ସ୍ପଷ୍ଟ ଭାବରେ ପ୍ରଦତ୍ତ ଅଧିକାରକୁ କିପରି ସମାନ କ୍ଷଣରେ ଛଡ଼ାଇ ନିଆଯାଇଛି ବୋଲି କୁହାଯାଇପାରିବ ତାହା ଦେଖିବା କଷ୍ଟକର । ଆଇନର ନୀତି ହେଉଛି ସରକାରୀ କର୍ମଚାରୀଙ୍କୁ ରାଜନୀତିରୁ

ଦୂରେଇ ରଖିବା ଏବଂ ପ୍ରଭାବଶାଳୀ କିମ୍ବା କର୍ତ୍ତୃତ୍ୱ ଏବଂ କ୍ଷମତାର ପଦବୀରେ ଥିବା ବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ସେମାନଙ୍କୁ ଚାପ ପ୍ରୟୋଗରୁ ରକ୍ଷା କରିବା ଏବଂ ପ୍ରାର୍ଥୀଙ୍କ ବିଜୟକୁ ଆଗକୁ ବଢାଇବା ପାଇଁ ସରକାରୀ କଳ ବ୍ୟବହାର କରିବାରୁ ରୋକିବା । କିନ୍ତୁ ଏହା ସହିତ ସେମାନଙ୍କୁ ମତାଧିକାରରୁ ବଞ୍ଚିତ କରିବା କିମ୍ବା ଦେଶର ସାଧାରଣ ନାଗରିକ ଭାବେ ସେମାନଙ୍କ ଅଧିକାରରୁ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଭାବେ ବଞ୍ଚିତ କରିବା ଆଇନର ନୀତି ନୁହେଁ ।ଆମ ମତରେ, ଉଭୟଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ସନ୍ତୁଳନ ଉପରେ ଦର୍ଶାଯାଇଥିବା ଢଙ୍ଗରେ ହୋଇଛି ।

କିନ୍ତୁ ଯଦିଓ ଜଣେ ପ୍ରାର୍ଥୀଙ୍କ ପାଇଁ ଏତେ ଦୂର ଯିବା ଅନୁମତିପ୍ରାପ୍ତ, ସେ ଆଗକୁ ଯାଇପାରିବେ ନାହିଁ ଏବଂ ଯଦି ଏକ ନାମାଙ୍କନକୁ ପ୍ରସ୍ତାବ ଏବଂ ସମର୍ଥନ ଦେବା ପାଇଁ ସରକାରୀ କର୍ମଚାରୀଙ୍କ ସଂଗ୍ରହଣ ଭୋଟ ବ୍ୟତୀତ ଅନ୍ୟ ଉପାୟରେ ପ୍ରାର୍ଥୀଙ୍କ ସମ୍ଭାବନାକୁ ଆଗକୁ ବଢାଇବା ପାଇଁ ସେମାନଙ୍କର ସହାୟତା ସଂଗ୍ରହ କରିବାର ଯୋଜନାର ଏକ ଅଂଶ, ତେବେ ଧାରା 123 (8) ଆକର୍ଷିତ ହୁଏ, କାରଣ ସେହି କ୍ଷେତ୍ରରେ, ଯୋଜନା ଏବଂ ଏହାର ପରିପୂରଣକୁ ଏକ ସଂଯୁକ୍ତ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଭାବରେ ଦେଖିବା ଆବଶ୍ୟକ ଏବଂ ପ୍ରସ୍ତାବ କିମ୍ବା ସମର୍ଥନ କରିବାର ନିଷ୍କପଟ କାର୍ଯ୍ୟ ଅନ୍ୟଠାରୁ ପୃଥକ କରାଯାଇପାରିବ ନାହିଁ ।

ପ୍ରାଥମିକ ପ୍ରସଙ୍ଗରେ ଆମର ନିଷ୍କର୍ଷକୁ ଅନ୍ୟ ଏକ ଆଧାରରେ ମଧ୍ୟ ସମର୍ଥନ କରାଯାଇପାରେ । ଧାରା 123 ର ଖଣ୍ଡ (8) ରେ ସୂଚିତ ପ୍ରମୁଖ ଦୁର୍ନୀତି ଅଭ୍ୟାସରେ ଜଣେ ପ୍ରାର୍ଥୀ କିମ୍ବା ତାଙ୍କ ଏଜେଣ୍ଟ ଇତ୍ୟାଦିଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ପ୍ରାର୍ଥୀଙ୍କ ନିର୍ବାଚନ ସମ୍ଭାବନାକୁ ଆଗକୁ ବଢାଇବା ପାଇଁ କୌଣସି ସହାୟତା, ଭାରତ ସରକାର କିମ୍ବା ଅନ୍ୟ କୌଣସି ରାଜ୍ୟର ସରକାରଙ୍କ ଅଧୀନରେ କାର୍ଯ୍ୟ କରୁଥିବା କୌଣସି ବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କଠାରୁ ଭୋଟ୍ ଦେବା ବ୍ୟତୀତ ଅନ୍ୟ କୌଣସି ସହାୟତା ହାସଲ କରିବା କିମ୍ବା ସଂଗ୍ରହ କରିବା କିମ୍ବା ଉତ୍ସାହିତ କରିବା କିମ୍ବା ସଂଗ୍ରହ କରିବାକୁ ଚେଷ୍ଟା କରିବା ଅନ୍ତର୍ଭୁକ୍ତ । ତେଣୁ, ସେହି ଖଣ୍ଡର ଅନର୍ଥକ କାର୍ଯ୍ୟ ମଧ୍ୟରେ ଏକ ମାମଲା ଆଣିବା ପାଇଁ ସହାୟତା ପ୍ରାର୍ଥୀଙ୍କ ନିର୍ବାଚନର ସମ୍ଭାବନାକୁ ଆଗକୁ ବଢାଇବା ପାଇଁ ହେବା ଆବଶ୍ୟକ । ଧାରା 79 (ଖ) *ଜଣେ ପ୍ରାର୍ଥୀ*ଙ୍କୁ ଏହି ଅର୍ଥ ଭାବେ ବ୍ୟାଖ୍ୟା କରେ

"ଜଣେ ବ୍ୟକ୍ତି ଯିଏ କୌଣସି ନିର୍ବାଚନରେ ପ୍ରାର୍ଥୀ ଭାବରେ ମନୋନୀତ ହୋଇଛନ୍ତି କିମ୍ବା ମନୋନୀତ ହୋଇଛନ୍ତି ବୋଲି ଦାବି କରିଛନ୍ତି, ଏବଂ ଏହିପରି କୌଣସି ବ୍ୟକ୍ତି ସେହି ସମୟରୁ ପ୍ରାର୍ଥୀ ବୋଲି ବିବେଚନା କରାଯିବ ଯେତେବେଳେ, ନିର୍ବାଚନ ସମ୍ଭାବନା ସହିତ, ସେ ଜଣେ ସମ୍ଭାବ୍ୟ ପ୍ରାର୍ଥୀ ଭାବରେ ନିଜକୁ ଛିଡ଼ା କରିବାକୁ ଆରମ୍ଭ କରିଥିଲେ ।

ତେଣୁ, ଯଦି କୌଣସି ମାମଲା ସଂଜ୍ଞାର ଶେଷାର୍ଦ୍ଧ ମଧ୍ୟରେ ନ ଆସେ, ତେବେ ଜଣେ ବ୍ୟକ୍ତି ସଂଜ୍ଞାର ପ୍ରଥମ ଭାଗ ଅଧୀନରେ କେବଳ ସେତେବେଳେ *ପ୍ରାର୍ଥୀ* ହୁଅନ୍ତି ଯେତେବେଳେ ତାଙ୍କୁ *ପ୍ରାର୍ଥୀ* ଭାବରେ ବିଧିବଦ୍ଧ ଭାବରେ ମନୋନୀତ କରାଯାଏ ଏବଂ ଏପରି କ୍ଷେତ୍ରରେ ତେଣୁ ଜଣେ *ପ୍ରାର୍ଥୀଙ୍କ* ନିର୍ବାଚନର ସମ୍ଭାବନା ଆଗକୁ ବଢ଼ିବା ସେହି ପର୍ଯ୍ୟାୟ ପରେ ଆରମ୍ଭ ହେବା ଆବଶ୍ୟକ । ଯଦିଓ ଉଭୟ ପକ୍ଷର ପ୍ରମାଣ ଉପସ୍ଥାପିତ ହୋଇଥିଲା, ତଥାପି ଏପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ତଥ୍ୟର ପ୍ରଶ୍ନ ଉପରେ କୌଣସି ଅନୁସନ୍ଧାନ କରାଯାଇ ନାହିଁ ଯାହା ଏହି ମାମଲାକୁ ସଂଜ୍ଞାର ଦ୍ୱିତୀୟ ଭାଗ ମଧ୍ୟରେ ଆଣିପାରେ କିମ୍ବା ଆଣିପାରେ ନାହିଁ । ଏପରି ଏକ ଅନୁସନ୍ଧାନର ଅନୁପସ୍ଥିତିରେ, ପ୍ରାଥମିକ ପ୍ରସଙ୍ଗର ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ପାଇଁ,

ସଂଜ୍ଞାର ପ୍ରଥମ ଭାଗ ଦ୍ୱାରା ପରିଚାଳିତ ଭାବରେ ମାମଲା ବିଚାର କରାଯିବା ଆବଶ୍ୟକ ଏବଂ ଏହିପରି ଜଣେ ସରକାରୀ କର୍ମଚାରୀଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ପ୍ରସ୍ତାବ ଏବଂ ସମର୍ଥନକୁ "*ପ୍ରାର୍ଥୀଙ୍କ* ନିର୍ବାଚନର ସମ୍ଭାବନାକୁ ଆଗକୁ ବଢାଇବା ପାଇଁ ସହାୟତା" ଭାବରେ ବିବେଚନା କରାଯାଇପାରିବ ନାହିଁ । ଏହି ପ୍ରସଙ୍ଗରେ ମଧ୍ୟ, ନିର୍ବାଚନ ନ୍ୟାୟାଧିକରଣଙ୍କର ରାୟକୁ ବଜାୟ ରଖାଯାଇପାରିବ ନାହିଁ ।

ଆମେ ନ୍ୟାୟାଧିକରଣଙ୍କର ଆଦେଶ ବାତିଲ କରିଛୁ ଏବଂ ଏହି ମାମଲାର ବିଚାର କରୁଥିବା ନ୍ୟାୟାଧିକରଣର ପୁନର୍ଗଠନ କରିବାକୁ ଏବଂ ଉଠାଯାଇଥିବା ସମସ୍ତ ପ୍ରସଙ୍ଗରେ ଏହାର ନିର୍ଣ୍ଣୟ ଦେବାପାଇଁ ନ୍ୟାୟାଧିକାରଣଙ୍କୁ ନିର୍ଦ୍ଦେଶ ଦେବାକୁ ଏବଂ ଏକ ନୂତନ ଆଦେଶ ଦେବାକୁ ନିର୍ବାଚନ ଆୟୋଗଙ୍କୁ ମାମଲାଟିକୁ ପଠାଇଛୁ ।

ଏପରି ଏକ ଆଦେଶ ଦେବା ପାଇଁ ଆମର କ୍ଷମତା ଉପରେ ପ୍ରଶ୍ନ ଉଠାଯାଇ ନଥିଲା, କିନ୍ତୁ ଏହା କୁହାଯାଇଥିଲା ଯେ ଯେତେବେଳେ ବିଧାନମଣ୍ଡଳ କହିଥାଏ ଯେ ଏଠାରେ ଥିବା ପରି ଏକ ଅଧିନିୟମ ଅନୁଯାୟୀ ଏକ ନ୍ୟାୟାଧିକରଣର ଆଦେଶ ନିର୍ଣ୍ଣାୟକ ଏବଂ ଚୂଡ଼ାନ୍ତ ହେବ (ଧାରା 105), ତେବେ ଆମେ ହସ୍ତକ୍ଷେପ କରିବା ଉଚିତ୍ ନୁହେଁ । ଏହା କହିବା ଯଥେଷ୍ଟ ଯେ ସମ୍ବିଧାନର ଅନୁଚ୍ଛେଦ 136 ଦ୍ୱାରା ଆମକୁ ଦିଆଯାଇଥିବା କ୍ଷମତାକୁ ଏବଂ ଅନୁଚ୍ଛେଦ 226 ଅନୁଯାୟୀ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟଙ୍କୁ ଦିଆଯାଇଥିବା କ୍ଷମତାକୁ ବିଧାନମଣ୍ଡଳ ଦ୍ୱାରା ପ୍ରତ୍ୟାହାର କରାଯାଇପାରିବ ନାହିଁ କିମ୍ବା ହ୍ରାସ କରାଯାଇପାରିବ ନାହିଁ । ଯେପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଏହି କ୍ଷମତା ରହିଛି, ସେପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଆମର ଏବଂ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟଙ୍କର ବିଚାରଧାରା ଅବାଧ ରହିଛି ।

ଏହି ନ୍ୟାୟାଧିକରଣ ଯେଉଁ ଉପାୟରେ ଏହାର କାର୍ଯ୍ୟକୁ ଘୁଞ୍ଚାଇ ଦେଇଥିଲା ଏବଂ ଏକ ସୁଗମ ମାର୍ଗ ବାଛିବାକୁ ଚେଷ୍ଟା କରିଥିଲା, ଆମେ ସେଥିରେ ଆମର ଅସନ୍ତୋଷ ଲିପିବଦ୍ଧ କରିବାକୁ ଚାହୁଁଛୁ । ଏହା ଜରୁରୀ ଯେ ଏହି ନ୍ୟାୟାଧିକରଣମାନେ ସେମାନଙ୍କର କାର୍ଯ୍ୟ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଭାବରେ କରିବା ଉଚିତ୍ । ସେଗୁଡ଼ିକ ହେଉଛି କାମଚଳା ସଂସ୍ଥା, ଯେଉଁଗୁଡ଼ିକୁ ସାଧାରଣ ନ୍ୟାୟାଳୟ ପରି ସହଜରେ ପ୍ରତ୍ୟର୍ପଣ କରାଯାଇପାରିବ ନାହିଁ । ଧାରା 99 ଅନୁଯାୟୀ ସେମାନଙ୍କର କର୍ତ୍ତବ୍ୟ ହେଉଛି,

"ଯେଉଁଠାରେ ନିର୍ବାଚନରେ କରାଯାଇଥିବା କୌଣସି ଦୁର୍ନୀତି କିମ୍ବା ବେଆଇନ କାର୍ଯ୍ୟକଳାପର ଆବେଦନରେ କୌଣସି ଅଭିଯୋଗ କରାଯାଇଛି"

ଲିପିବଦ୍ଧ କରିବା ପାଇଁ

"କୌଣସି ଦୁର୍ନୀତିଗ୍ରସ୍ତ କିମ୍ବା ବେଆଇନ ପ୍ରୟୋଗ କରାଯାଇଛି କିମ୍ବା କରାଯାଇନାହିଁ ବୋଲି ତାହା ପ୍ରମାଣିତ ହୋଇଛି କି ନାହିଁର ଏକ ନିର୍ଣ୍ଣୟ .... ଏବଂ ସେହି ଦୁର୍ନୀତିଗ୍ରସ୍ତ କିମ୍ବା ବେଆଇନ ପ୍ରୟୋଗର ପ୍ରକୃତି ।"

ଆହୁରି ମଧ୍ୟ,

"କୌଣସି ଦୁର୍ନୀତିଗ୍ରସ୍ତ କିମ୍ବା ବେଆଇନ କାର୍ଯ୍ୟରେ ଦୋଷୀ ବୋଲି ବିଚାରରେ ପ୍ରମାଣିତ ହୋଇଥିବା ସମସ୍ତ ବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କ ନାମ, ଯଦି ଥାଆନ୍ତି, ଏବଂ ସେହି ପ୍ରୟୋଗର ପ୍ରକୃତି ପ୍ରଦାନ କରିବାକୁ ।"

ଏକ ନିର୍ବାଚନକୁ ଅସିଦ୍ଧ ଘୋଷଣା କରିବା କିମ୍ବା ନ କରିବା ଦ୍ୱାରା ସେମାନଙ୍କର କର୍ତ୍ତବ୍ୟ ସମାପ୍ତ ହୁଏ ନାହିଁ କାରଣ ଏହା ସହିତ ଧାରା ୨୨ ପ୍ରଦାନ କରେ ଯେ

"ଧାରା ୨୪ ଅନୁଯାୟୀ ଏକ ଆଦେଶ କରିବା ସମୟରେ ନ୍ୟାୟାଧିକରଣ *ମଧ୍ୟ* ଏକ ଆଦେଶ ଇତ୍ୟାଦି କରିବେ ......"

ଏହି ଆବେଦନରେ ଦୁର୍ନୀତି ଏବଂ ବେଆଇନ କାର୍ଯ୍ୟକଳାପ, ଅଯଥା ପ୍ରଭାବ ଏବଂ ଲାଞ୍ଚ ବିଷୟରେ ଅନେକ ଅଭିଯୋଗ କରାଯାଇଥିଲା । ନ୍ୟାୟାଧିକରଣର କର୍ତ୍ତବ୍ୟ କେବଳ ସେହି ଅଭିଯୋଗଗୁଡ଼ିକର ତଦନ୍ତ କରିବା ନୁହେଁ, ଯାହା ସେ କରିଥିଲେ, ବରଂ ସେହି ଅଭିଯୋଗ ଗୁଡ଼ିକ ବିଷୟରେ ନିର୍ଣ୍ଣୟ ଲିପିବଦ୍ଧ କରି ତଦନ୍ତ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ କରିବା ଏବଂ ପ୍ରାର୍ଥୀଙ୍କ ଉପରେ କରାଯାଇଥିବା ଅଭିଯୋଗର ନିନ୍ଦା କିମ୍ବା ଅଭିଯୋଗ ମୁକ୍ତ କରିବା ମଧ୍ୟ ଥିଲା ।

ଆମେ ଖର୍ଚ୍ଚ ବିଷୟରେ କୌଣସି ଆଦେଶ କରୁନାହୁଁ ।

ନ୍ୟାୟମୂର୍ତ୍ତି ଶ୍ରୀଯୁକ୍ତ ବୋଷ - ମୁଁ ଗୋଟିଏ ବ୍ୟତୀତ ଅନ୍ୟ ସମସ୍ତ ପ୍ରସଙ୍ଗରେ ସହମତ । ମୋର ବିଜ୍ଞ ଭାଇଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଦିଆଯାଇଥିବା କାରଣ ବିଷୟରେ ମୋର କିଛି ସନ୍ଦେହ ଅଛି ଯାହା ଅଧିନିୟମରେ "ପ୍ରାର୍ଥୀ" ର ସଂଜ୍ଞା ଉପରେ ଆଧାରିତ । ମୁଁ ସେହି ଗୋଟିଏ ପ୍ରସଙ୍ଗରେ କୌଣସି ମତ ପ୍ରକାଶ କରିବାକୁ ପସନ୍ଦ କରେ ନାହିଁ ।

ମାମଲା ପ୍ରତିପ୍ରେରଣ କରାଯାଇଛି ।

ଆବେଦନକାରୀଙ୍କ ପାଇଁ ପ୍ରତିନିଧି : *ରତ୍ନପରଖୀ ଅନନ୍ତ ଗୋବିନ୍ଦ ।*
ଉତ୍ତରଦାତା ସଂଖ୍ୟା 1 ପାଇଁ ପ୍ରତିନିଧି : *ଏ. ଡି. ମାଥୁର ।*

ଅସ୍ୱୀକରଣ

"ଉପଭାଷାରେ ଅନୁବାଦିତ ରାୟ କେବଳ ମକଦ୍ଦମାରେ ପକ୍ଷଭୁକ୍ତ ବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କର ସୀମିତ ବ୍ୟବହାର ଏବଂ ତାଙ୍କ ଆଞ୍ଚଳିକ ଭାଷାରେ ବୋଧଗମ୍ୟ ହେବା ନିମନ୍ତେ ଉଦ୍ଦିଷ୍ଟ ଏବଂ ଅନ୍ୟ କୌଣସି ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ନିମନ୍ତେ ଏହା ବ୍ୟବହାର କରାଯାଇନପାରେ | ସମସ୍ତ ବ୍ୟବହାରିକ ଏବଂ ସରକାରୀ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ନିମନ୍ତେ ରାୟର ଇଂରାଜୀ ସଂସ୍କରଣଟି ପ୍ରାମାଣିକ ବିବେଚିତ ହେବ ଏବଂ ସମସ୍ତ କାର୍ଯ୍ୟାନ୍ୱୟନ ଏବଂ ନିଷ୍ପାଦନ ନିମନ୍ତେ ଏହା ଉପଯୁକ୍ତ ବିବେଚିତ ହେବ |"

Translated by:
ସୁବୋଧ ରାଉତ,
ଅନୁବାଦକ,
ଓଡ଼ିଶା ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ, କଟକ ।